

wolkjes hangen in de lucht. De zon schijnt fel. Het is prachtig weer om op vakantie te gaan.

‘Kom, we gaan nu meteen beginnen,’ zegt Lucas. ‘Dan zijn we er meteen vanaf. Zo, het vuilnis is ook weg. Dat heb ik net in de container gegooit,’ zegt hij, terwijl hij in zijn handen wrijft om het vuil eraf te vegen. Nu snel naar de winkel, dan zijn we klaar. Ik weet een kortere route. Kom, deze kant op. Dan moeten we wel over het bospad,’ zegt Lucas.

‘Ik weet het niet, mam zegt dat we nooit over dat bospad mogen. Dat is gevaarlijk. Waarom kunnen we niet de normale weg lopen?’ reageert Mark. Hij kijkt naar beneden en zijn been begint te trillen.

‘Niet bang zijn. Het is maar een kort stukje en het is nog vroeg. We vertellen het gewoon niet aan mam,’ probeert Lucas hem te overtuigen. Hij pakt Marks schouder vast en trekt hem mee richting het bospad.

‘Nou, vooruit dan. Maar als er iets gebeurt, zal ik het je nooit vergeven,’ waarschuwt Mark.

Aangekomen bij het bos zien de jongens een rare gedaante. Het lijkt wel een schaduw. Een frisse wind

raast door de bomen. De jongens voelen een ijzige rilling langs hun ruggengraat. 'Ik ben bang,' zegt Mark rillend. Hij zet een stap terug. Lucas zet juist een stap vooruit. Het wordt donkerder op het bospad doordat de zon verdwijnt achter een grauwe wolk. De wind trekt aan. Ze horen geritsel. Een vogeltje fluit op een tak. Opeens wordt de gedaante groter. Ze komt dichterbij. Langzaam, maar zeker. Het witte vogeltje begint harder te fluiten.

'IK WIL NU NAAR HUIS! IK VIND DIT NIET MEER LEUK, LUCAS!' gilt Mark, terwijl hij wegrent. Lucas verstijft. Mark rent voor zijn leven, hij kijkt niet achterom. Zijn spieren branden, zijn ademhaling versnelt, zweet drupt over zijn lichaam. Hij kan niet meer en struikelt over een boomstronk. 'NEE! PAK ME NIET! LAAT ME MET RUST!' schreeuwt hij. Opeens springt de schaduw over de stronk en walst over hem heen

'MARK! Word wakker! Je ligt te dromen. Je hebt een nachtmerrie.'

HOOFDSTUK 2

‘Wanneer hebben we aardrijkskunde, Mark?’ vraagt Jasmijn nieuwsgierig.

‘Aardrijkskunde? Dat hebben we iedere dinsdagmiddag, toch?’ antwoordt hij terwijl hij zijn schooltas uitlaadt. ‘Ben je dat nu alweer vergeten, Jasmijn?’

‘Nee, tuurlijk niet. Ik test alleen of jij het nog wist,’ knipoogt ze. ‘Jij bent soms echt een warhoofd,’ zegt ze lachend terwijl zij ook haar tas uitlaadt. Ze stoppen hun spullen in hun kluisje. ‘Kom, we hebben nu wiskunde. Dat mogen we niet missen. Jij staat er daarin niet goed voor en daarbij hebben we binnenkort examen. Dat is het enige wat we nog moeten. Als we dat halen, zijn we allemaal geslaagd,’ zegt Jasmijn moederlijk. Ze lopen naar het klaslokaal. Mark kijkt even peinzend uit het raam, zucht, en opent langzaam de deur.

‘Mark en Jasmijn, goedemorgen. Jullie zijn precies op tijd. Ga achteraan zitten en probeer bij te benen. Vooral jij, Mark. Goed opletten, anders moet je misschien in de zomervakantie bijles nemen,’ zegt leraar